

Θεοτόκης Ζερβός

“Εξι Ποιήματα

ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ

Ανάμεσα σέ φονικά γιουρούσια
καί πώς νά ζήσεις μέ λυρικά διαλείμματα.
Φρυγμένος στόν κίνδυνο ένας ἴσκιος κι ένας ἀέρας
νά μπορείς ἀκόμη τόσα καμώματα
νά δύνασαι τήν ὑποκίνηση ἀπό ντέρτι
τήν σκέψη σου θηλυκωμένη στόν ἔταιρισμό.
Τοῦ μαρασμοῦ τή γλώσσα μέ τή φωτιά τῆς ἀγιοσύνης
ὄλα σέ ἀρμονία. Φωνή παιδική σέ πρόσωπο ρικνό
δουλεμένο στά μάτια τοῦ κατεργάρη
πού ταξίδεψε τό σκοτάδι σέ μεγαλόπρεπα σκαριά·
στό στόμα τοῦ καθαλάρη – ὅτι καλά ἀχρηστεύει
τό μέλλον μέ μορφασμούς και τσακίσματα,
μία τάξη κομμένη ἀπό τή γῆς
πού τήνε σκάνει ἡ στέγνια.

ΔΕΙΝΩΝ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

Ἔτσι νά σώσεις τά νυχτέρια· νά σώσεις
τήν τροφή καί τό νερό
νά ἐνδώσεις δίχως σημάδι ξέχωρο
μέ κινήσεις χωρίς ἐπιτήδευση
νά παρατήσεις τά κλειδιά στό χαμηλότερο σκαλί.
Χωρίς κάποια ἀπαίτηση κάποια προδιαγραφή.
Κι ὕστερα μέ τούς τοκογλύφους πού περιμάζεψες
τά περιτρίματα
νά σαρκάζεις στίς πιό καθημερινές σου ἀγάπες
τήν εὐπιστία τοῦ ποιμνίου σου
νά ρέπεις ἀπό τό ὄρος τῶν ἐλαιῶν πάλι
στά νησιά τοῦ Αἰγαίου.

Οὔτε ἀπό μέθη ἱερή οὔτε ἀπό μέθεξη
ἀπό φτώχεια νά φτάσεις κατάκοιτος
στήν πεδινή Θεσσαλία.
Καρφωμένο τό χέρι σου στά Τρίκαλα
καί τ' ἄλλο στά κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου
μιλιούνια λιανόπαιδα πάνω στό στήθος σου
μέ τρόμο ἀπ' τ' ἀνοιχτό σου στόμα.